

ปรากฏการณ์จตุคามรามเทพ <http://www.real-jatukarm.com>

.....ก่อนที่ผู้เขียนจะเดินทางไปรับตำแหน่ง คุณศิริชัย บุณกุล แห่งบริษัทมาบุญครอง ซึ่งเป็นเพื่อนรักกับ ผู้เขียนขอเลี้ยงส่งเป็นการส่วนตัว ผู้เขียนมีโอกาสได้รู้จักกับเขียนชื่อคนหนึ่งชื่อจริงว่าอย่างไรไม่ทราบแต่ เรียกกันว่า อาจารย์สุข นั่งหลับตาภาวนามาทางผู้เขียนแล้วบอกว่า เมื่อลงไปปักขั้วได้จะได้พบกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ในสถานที่เก่าแก่แห่งหนึ่ง ใกล้ปากแม่น้ำที่จะออกสู่ทะเล แต่ผู้เขียนไม่ได้สนใจ เพราะไม่ค่อยเชื่อในสิ่งที่ เลื่อนลอย เพราะเรียนรู้อะไรกลับมาคนนั้นเก่งอย่างนี้ คนนี้เก่งอย่างโน้น พอเอาเข้าจริงก็ไม่เป็นตามนั้น จึงให้ความเชื่อถือเฉพาะเรื่องวิชาโหราศาสตร์

.....เมื่อผู้เขียนเดินทางไปรับตำแหน่งผู้กำกับการตำรวจภูธร จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งในสมัยนี้เป็นตำแหน่ง ผู้บังคับการ ต่อมาไม่นานได้เกิด ฝนฟ้าก๊ว ตกในบริเวณเขตเทศบาลเมืองนครศรีธรรมราช ฝนฟ้าก๊ว ใน ภาษาปักขั้วได้คือ ลูกเห็บ ในช่วงฤดูร้อนของภาคกลาง ภาคเหนือ มักเกิดลูกเห็บตกอยู่เสมอ แต่ทางภาคใต้ ตั้งอยู่ใกล้เส้นศูนย์สูตรและอยู่ในทะเล อากาศไม่ร้อนจัด ลูกเห็บมักไม่ตก เมื่อเกิดมีลูกเห็บตกจึงถือว่าเป็น เรื่องผิดปกติ ผู้เฒ่าผู้แก่ดีอกดีใจว่าบ้านเมืองจะกลับสู่ความสงบสุข ครั้นถึงเทศกาลงานทอดกฐิน มีพระสงฆ์ องค์หนึ่งภายหลังทราบชื่อว่า พระครูสงบ ไปขอให้ช่วยเป็นประธานการทอดกฐินที่วัดนางพญา ตำบลปาก นคร อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช เพราะหาเจ้าภาพไม่ได้ ผู้เขียนจึงรับปากและชักชวนเพื่อนฝูงใน ชมรมศรีธรรมราช ช่วยกันทำบุญทุกคนก็ยินดี แต่ไม่ทราบว่าทางวัดจะให้ช่วยเหลืออะไรบ้าง ในตอนหัวค่ำคืน หนึ่งผู้เขียนจึงได้ชักชวนเพื่อนฝูงไปที่วัดนางพญา เพื่อไปหาเจ้าอาวาส พอไปถึงศาลาวัดเห็นมีญาติโยม มากมายชุมนุมกันอยู่ จึงพากันเดินเลี้ยงไปนั่งอยู่ที่ศาลาริมแม่น้ำ บอกให้พรรคพวกไปเรียนเจ้าอาวาสว่าหาก เสร็จธุระกับญาติโยมแล้ว จะขอหารือเรื่องการจัดเตรียมทอดกฐิน ผู้เขียนจึงทราบว่ามีกรณี เจ้าแม่ นางพญา ประทับร่างทรงเพื่อขอหวยเบอร์กัน จึงไม่ยากไปรบกวณ

.....อยู่มาสักครู่หนึ่งมีคนทนายวัดมาบอกกับผู้เขียนว่า เจ้าแม่ นางพญาจะขอสนทนาด้วย ผู้เขียนได้ตอบปฏิเสธ ไปว่าอย่าให้ผู้เขียนไปยุ่งในเรื่องของญาติโยมเลย มัคทายกวัดกลับไปสักพักหนึ่งก็กลับมาบอกอีกบอกเจ้า แม่ นางพญาต้องการพบ ขอให้ไปสักประเดี๋ยว ผู้เขียนปฏิเสธอีก ในที่สุดเจ้าอาวาสได้ออกมาเชิญผู้เขียนไป พบเจ้าแม่ นางพญาด้วยตนเอง ผู้เขียนเกรงใจจำต้องเข้าไปในพิธี ในตอนนั้นก็รู้ว่าเป็นเจ้าแม่ นางพญา อะไร เข้าทรงจริงหรือปลอมก็ไม่อาจทราบได้ แต่ได้ยินเจ้าแม่ นางพญาพูดว่า “เขารอมาถึงมาตั้งเป็นพันปี แล้ว รู้ว่าวันนี้จะมาจึงคอยกันอยู่” ผู้เขียนไม่เชื่อจึงแกล้งซักไซ้ไล่เลียงเกี่ยวกับประวัติเมืองนครศรีธรรมราช ทำให้พูดคุยกันยืดยาว บรรดาญาติโยมที่ไปขอหวยแสดงท่าทีอึดอัดขัดใจ ผู้เขียนจึงบอกเจ้าแม่ นางพญาว่า เขารอขอหวยกันอยู่ บอกเขาไปเขาจะได้กลับบ้าน ทำให้เจ้าแม่ นางพญาโกรธดำญาติโยมด้วยถ้อยคำหยาบ คายสรุปว่า อยากได้หวยได้เบอร์ให้ไปเอาที่ศาลาริมน้ำโนน อย่ามายุ่งที่นี่ พวกญาติโยมที่มาสังเกตเห็นพวก ผู้เขียนพบบินจึงสอบถามกันรู้ว่าเป็นผู้กำกับ คิดว่าจะมาจับพวกขอหวยเบอร์ รีบทยอยหนีกลับบ้านกันหมด

.....ผู้เขียนสนทนาอยู่กับเจ้าแม่ นางพญาต่อไปสักครู่หนึ่ง เห็นว่าไม่ได้เรื่องได้ราวอะไรก็จะขอตัวกลับ เจ้าแม่ นางพญา ได้ออกปากอนุญาตว่าขอให้มาวันหลัง ไม่มีผู้คนพลุกพล่านเหมือนวันนี้ ขอให้เรียกก็จะมาพบเพราะ ทุกคนรออยู่ พร้อมกับกระซิบบอกรหัสลับให้แก่ผู้เขียนแล้วออกจากร่างทรงไป ในขณะที่จะกลับนั้นพรรคพวก คนหนึ่งชื่ออรกเก้งยี่ห่อ บีเอ็มดับเบิลยู รุ่น 520 มาใหม่เอี่ยมถอดตาม ชับมาจอดในวัดแล้วก็สตาร์ทไม่ติด อย่างไม่รู้ไม่ติด ช่วยเข็นกันอยู่เป็นเวลานาน ออๆ ก็ติดขึ้นมาจึงกลับบ้านได้ ปรากฏว่าวงวदनนั้นเลขท้าย 3 ตัว ของรางวัลที่ 1 ออก 520 ผู้เขียนกับพวกรีบกลับไปวัด ไปดูที่ศาลาริมน้ำ ตรงเสากลางศาลามีแผ่นกระดาน ขนาดฝ่ามือติดติดอยู่กับเสา มีตัวเลข 520 เขียนด้วยชอล์คสีขาว คิดว่ามีใครเขียนมาติดไว้เมื่อหวยออกแล้ว ก็ได้ แต่เมื่อดูขึ้นไปบนหลังคาตรงรอยต่อที่มีปูนซีเมนต์พอกไว้กันรั้ว ตากแดดตากฝนจนตะไคร่น้ำจับสีเขียว เห็นชัดเจนว่ามีเลข 520 อยู่ใต้ตะไคร่น้ำ แสดงว่าเขียนไว้นานแล้ว ไม่ใช่มาทำขึ้นเมื่อหวยออกแล้ว ชวนให้คิด ว่าคำพูดของเจ้าแม่ นางพญาเป็นความจริง ผู้เขียนต้องหาโอกาสพิสูจน์ใหม่

.....หลังจากเสร็จงานทอดกฐินผู้เขียนกับพวกชวนกันไปวัดนางพญากันในดอนหัวค้ำอีก แต่ปรากฏว่าเจ้าอาวาสไม่อยู่ ร่างทรงที่เป็นหญิงก็ไม่อยู่ มีแต่ลูกวัด ผู้เขียนจึงสอบถามอาจารย์เขียดที่ไปด้วยว่ามีใครมาเข้าทรงเป็นบ้าง อาจารย์เขียดบอกว่า นายอะผ่อง สกุลอมร เคยพาไปครอบครูเพื่อให้เป็นร่างทรงของพระจีนเพื่อสร้างศาลเจ้า แต่ทรงเท่าไรก็ทำไม่ได้ ถ้าไปตามมาลองกันดูเพราะไม่รู้จักคนอื่น อาจารย์เขียดจึงไปรับนายอะผ่อง ผู้เขียนจึงทำพิธีเชิญเจ้าแม่นางพญาตามรหัสลับที่บอกไว้ สักครู่หนึ่งก็เข้าประทับทรง แต่เป็นเทพองค์อื่นไม่ใช่เจ้าแม่นางพญา ผู้เขียนจึงไม่เชื่อว่าเข้าทรงจริง จึงทดสอบด้วยการเอาบุหรี่ไปที่ต้นแขนตามปกติถ้าเป็นการเข้าทรงปลอม พอถูกไฟจี้ก็ต้องสะดุ้งแสดงอาการเจ็บปวด ผู้เขียนจึงจับบุหรี่ดับกึ่งหนึ่งเฉยอยู่ ผู้เขียนจึงกระซิบให้ โกวเบ้ง (นายโยธิน พฤษศสสถานท์) จดรูปมา ผู้เขียนใช้รูปไปที่ต้นแขนจนได้กลิ่นเนื้อใหม่เข้าจุมูกก็ยั้งเฉย แต่พูดว่าถ้าไม่เชื่อให้ไปเอาดาบมาฟัน ถ้าฟันไม่เข้าจะให้อะไร ผู้เขียนจึงกล่าวคำขอโทษและบอกเหตุผลว่าที่จำเป็นต้องทดสอบ เพราะว่าผู้เขียนเป็นหัวหน้าตำรวจถ้าถูกใครตมตุนหลอกหลวงก็อับอายขายหน้าเขา ไม่มีทางอื่นใดจะพิสูจน์ได้นอกจากวิธีนี้ เทพในร่างทรงก็ไม่ถือโทษอะไรบอกว่าท่านเป็น พญาชิงชัย ที่มาในวันนี้เพราะรู้ว่าข้างหน้าผู้เขียนจะต้องต่อสู้กับพวกอิทธิพลอำนาจมืด และโจรผู้ร้ายอย่างหนักหน่วง จำเป็นต้องป้องกันล่วงหน้า บอกให้พระลูกวัดไปหาผ้าขาวมาผืนหนึ่งพญาชิงชัย ใช้ดินสอเขียนยันต์ลงในผ้าขาวแล้วเคียวหมากพ่นไปที่ผ้าผืนนั้น เสร็จแล้วก็เอาไปซับที่หน้า ส่งให้แก่ผู้เขียน เพื่อพกติดตัว เรียกว่า ยันต์ยุง ซึ่งผู้เขียนเก็บรักษามาจนทุกวันนี้

.....ต่อจากนั้นบอกว่าผู้เขียนมี ดวงชะตาเมืองนครศรีธรรมราชเก่า ตรวจสอบศึกษามานานแล้วแต่ทำไมไม่ช่วยเหลือบ้านเมือง ผู้เขียนบอกวาก็ทำหน้าที่ปราบปรามโจรผู้ร้ายอยู่แล้ว พญาชิงชัย บอกว่าไม่ใช่ มึงก็รู้ว่าบ้านเมืองถูกสาป จะปล่อยให้แผ่นดินเป็นอย่างนี้ต่อไปหรือ ผู้เขียนถามว่าแล้วจะให้ทำอย่างไร พญาชิงชัยบอกว่าขอให้ช่วยล้างอาถรรพ์คำสาป แล้วสร้างหลักเมืองขึ้นใหม่ ผู้เขียนปฏิเสธบอกว่าการสร้างหลักเมืองเป็นเรื่องของเจ้าเมือง ผู้เขียนเป็นตำรวจไปทำเหมือนไปแย่งงานเขา ถ้าจะให้ช่วยเหลืออย่างไรก็ยินดี พญาชิงชัยบอกว่าไม่มีใครทำได้นอกจากผู้เขียนเพียงคนเดียว ไม่ต้องถามว่าเพราะอะไร พญาชิงชัย บอกวันเดือนปีเกิดของผู้เขียน พร้อมกับบอกดวงดาวสถิตย์ในราศีของดวงชะตาได้อย่างถูกต้องทุกอย่าง ทั้งยังรู้อะไรของดวงดาวสำคัญอย่างน่าอัศจรรย์ แต่ผู้เขียนก็ยังไม่รับปากขอกลับไปคิดพิจารณาแล้วมาให้คำตอบ

.....นายอะผ่อง สกุลอมร เป็นชาวไทยเชื้อสายจีนลูกเจ้าของร้านขายสินค้าราชธานี ในตลาดท่าวัง เรียนหนังสือจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หรือไม่จบอย่างไรไม่มีใครรู้ ต่อมาสมัครมาเป็นชาวไทยชื่อ เขียว ชาวจังหวัดพัทลุง พ่อแม่พี่น้องรังเกียจจึงแยกครอบครัวไปอยู่กับภรรยาแถววัดสวนหลวง ทำมาค้าขายขาดทุนหมดเนื้อหมดตัว เลี้ยงชีพด้วยการทำชาละเปาขายพอยังชีพไปวันๆ บ้านที่อยู่อาศัยเป็นเพิงมุงจากรกรุงรังน่าสงสาร ลูกเมียอดอยากแค้น ผู้เขียนเห็นว่าสามารถเป็นร่างทรงได้ จึงเรียกไปเป็นร่างทรงและให้เงินทองไปใช้จ่ายทำให้ความเป็นอยู่ดีขึ้น แต่พรรคพวกส่วนใหญ่ยังสงสัยอยู่ว่าเข้าทรงได้จริงหรือว่าเข้าทรงปลอม

.....เมื่อถึงวันนัดหมายกับ พญาชิงชัย ผู้เขียนจึงให้นายอะผ่อง เป็นร่างทรง ปรากฏว่าในครั้งนี้องค์จตุคามรามเทพ ได้มาประทับในร่างทรง ขอให้ผู้เขียนหาไม้ตะเคียนทองขนาดความยาวราว 1 ศอก ทำเป็นรูป 8 เหลี่ยม ขุดหลุมแล้วฝังลงในพื้นดินที่ตรงไหนก็ได้ ถ้าทำเพียงแค่นี้ผู้เขียนก็รับปากว่าไม่ขัดข้อง แต่เมื่อสนทนากันต่อไปทำให้ผู้เขียนทราบว่า บรรดาผู้ที่มาประทับในร่างทรงล้วนแต่เคยเป็นมหาราชแห่ง อาณาจักรศรีวิชัย ชาติมหาอำนาจทางทะเลที่ยิ่งใหญ่ 1 ใน 5 ของโลกในยุคนั้น ความยิ่งใหญ่ไม่เป็นรองจีนอินเดีย เมโสโปเตเมีย โรมัน เพราะว่าผู้เขียนเป็นผู้ศึกษาค้นคว้าประวัติศาสตร์และศิลปศรีวิชัยมาเป็นเวลานาน สงสัยว่าเมืองนครศรีธรรมราช หรือ กรุงตามพรลิงค์ น่าจะเคยเป็นเมืองหลวงของพวกศรีวิชัย แต่ยังไม่พบหลักฐานเพียงพอ จึงบอกแก่องค์จตุคามรามเทพว่า ถ้าเป็นศรีวิชัยจะทำแค่เอาไม้ตะเคียน 1 ศอกปักในดินเป็นเสาหลักเมืองนั้นไม่ได้ หลักเมืองศรีวิชัย จะต้องงดงามเป็นเลิศเป็นที่ 1 ในโลกจะต้องสมหน้าสมตาสมเกียรติประวัติที่เคยเป็นจักรวรรดิยิ่งใหญ่ในนานน้ำทะเลใต้ มีอำนาจและรุ่งเรืองเป็นเวลานานยิ่งกว่าอาณาจักรใด ก่อนจะล่มสลายกลายเป็นบ้านเมืองใหญ่น้อยอยู่ในเอเชียใต้ แต่ก็ขอให้เจ้าเมืองเป็นผู้ดำเนินการ ผู้เขียนจะให้การสนับสนุนช่วยเหลืออย่างเต็มที่

.....ในขณะนั้นผู้เขียนยังไม่รู้ว่า ผู้ที่มาประทับในร่างทรงเป็นใคร มีชื่อว่าอย่างไร แต่จากการพูดจาสังเกต อากัปกริยาที่พอจะเดาได้ว่าเป็นผู้ที่มีอำนาจสูงสุด เหนือกว่าผู้ที่เคยมาประทับทรงก่อนหน้านี้ ไม่ว่าจะ เป็น พญาชิงชัย หรือ เจ้าแม่นางพญา เมื่อจะต้องร่วมกันทำงานใหญ่จำเป็นต้องรู้เรื่องราวให้ชัดเจน จึงถามว่าเป็น ใคร ผู้ที่ประทับอยู่ในร่างไม่ตอบ แต่บอกว่าผู้เขียนเป็นคนมีฝีมือในการวาดรูป จึงแสดงท่าหนึ่งในแบบ มหาราชลีลา และบอกคำหน้าว่าเป็นอย่างนั้นอย่างนี้เป็นต้นว่า คิวโก่งตั้งคันศร จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากเรียวย เหมือนกระจับ ดวงตากลมเป็นประกาย ดังนี้เป็นต้น ผู้เขียนเคยอ่านบันทึกของราชทูตจีนซึ่งเดินทางมาเยือน ราชสำนักตามพรลิงค์ใน พ.ศ. 1150 จึงพอทราบว่าเป็นท่าหนึ่งในขณะเสด็จขึ้นประทับเหนือบัลลังก์ของกษัตริย์ ศรีวิชัยที่เรียกว่า มหาราชลีลา แล้วบอกให้เอารูปที่เขียนขึ้นอย่างคร่าวๆ นี้ไปถาม “ไฉ่หนวดยาวดูว่าคือ ใคร” ตอนนั้นผู้เขียนไม่ทราบว่ไฉ่หนวดยาวคือใคร แต่พอสนทนากันไปก็รู้ว่าที่แท้ก็คือ พลตำรวจตรีขุน พันธรักษ์ราชเดช มือปราบจอมขมังเวทรุ่นปรมาจารย์ ผู้เขียนจึงบอกว่าไม่รู้จักกันและท่านเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ จะเอาเรื่องไม่เป็นสาระเช่นนี้ไปสอบถามเห็นว่าจะไม่ค่อยเหมาะสม ผู้ที่ประทับในร่างทรงบอกว่า “เขารอมีง อยู่ มันจะยังไม่ตายถ้าหลักเมืองไม่เสร็จ ไปเถอะ พอมันรู้มันรีบรับปากมีงทันที”

.....ผู้เขียนจำเป็นต้องออกอุบายให้ นายดาบวิชรินทร์ หนูหลง คนขับรถผู้กำกับการไปบอกแก่ท่านขุนว่า ผู้เขียนจะไปเยี่ยมคารวะที่บ้าน เมื่อถึงเวลานัดหมายผู้เขียนก็เดินทางไปกับพลขับเพียง 2 คน จอดรถยนต์ไว้ ที่หน้าบ้าน พอผู้เขียนเดินเข้าไปถึงประตูทางเข้าบ้าน เห็นท่านขุนออกมาเ็นรอรับอยู่ ผู้เขียนจึงยกมือไหว้ยังไม่ทันพูดจาอะไร ผู้เขียนเห็นร่างของท่านขุนสั้นอย่างรุนแรง ดวงตาคมมีทิง มีเสียงคำรามอยู่ในลำคอ ก็รู้ว่า กำลังเข้าทรงจึงยืนตะลึงอยู่ ท่านขุนเอ่ยปากร้องถามด้วยเสียงดังว่า ”มหาใคร” ผู้เขียนก็ตอบว่ามหาท่าน ขุนตามที่นัดหมายกัน แต่ท่านขุนยังถามต่อไปว่า “มีธุระอะไร” ผู้เขียนจึงตอบไปว่า “เขาให้เอารูปนี้มา ถามว่าเขาเป็นใคร” ท่านขุนตอบผู้เขียนทันทีว่า “จตุคามรามเทพ”

.....ทันใดนั้น พลตำรวจตรีขุนพันธรักษ์ราชเดช ก็กลับคืนสู่ภาวะปกติเชิญผู้เขียนไปนั่งคุยที่โต๊ะรับแขกหน้า บ้าน สิ่งแรกที่ท่านขุนสอบถามผู้เขียนก็คืออยากรู้ว่า ผู้เขียนไปรู้จักกับ จตุคามรามเทพ ได้อย่างไร ผู้เขียน ตอบตรงไปตรงมาว่า “ผมไม่ได้ไปรู้จัก แต่เขามารู้จักผมเอง และให้ผมถามท่านขุนว่าเขาเป็น ใคร” ท่านขุนเล่าให้ฟังว่า ดวงวิญญาณขององค์จตุคามรามเทพสถิตย์อยู่ที่วัดพระบรมธาตุ เมือง นครศรีธรรมราชมาช้านานแล้ว ไม่มีใครได้พบเข้าถึง แม้แต่ตัวท่านขุนเองก็รู้จักแต่ชื่อ ทุกครั้งที่สร้างพระให้ วัดต่างๆ เมื่อไปทำพิธีบอกกล่าวขออนุญาตที่วัดพระธาตุ ด้วยวิธีการเข้าทรงก็มาบอกแต่เพียงว่า อนุญาต แล้วก็หายไป จึงไม่มีใครได้พบได้สัมผัส ต่อจากนั้นท่านขุนได้เล่าให้ผู้เขียนฟังว่า

.....ผู้เขียนเป็นคนมีวาสนาสสูง เพราะว่าเมื่อตอนที่ผู้เขียนเดินเข้ามาในบริเวณบ้าน ท่านขุนมองเห็นองค์จตุคาม รามเทพ แต่งองค์ทรงเครื่องอย่างกษัตริย์โบราณ ทองคำ เพชรนิลจินดาทองแสง เป็นประกาย เหล่าเสนา อำมาตย์ผู้ติดตามแวดล้อมมากมาย จนบริเวณบ้านไม่มีที่ที่จะยืน ล้นออกไปนอกถนน นับเป็นเกียรติอย่างยิ่ง และเป็นมงคลอย่างที่สุดต่อท่านขุน เพราะเพิ่งได้เห็นได้พบองค์จตุคามรามเทพ ในครั้งนี้ แล้วสอบถามว่ามี ธุระอะไรที่จะให้ช่วยเหลือ ผู้เขียนบอกว่า “เขาให้ผมมาชวนท่านขุนทำหลักเมือง” ท่านขุนตอบว่าได้ทันที ว่า “ผมรออยู่ ที่ยังไม่ตายเพราะยังไม่ได้ทำหลักเมือง ถ้าผู้กำกับทำต้องสำเร็จแน่ จะให้ผมทำอะไร ช่วยเหลืออะไรอย่าได้เกรงใจ ผมยินดีอย่างที่สุด” ต่อจากนั้นได้เล่าให้ผู้เขียนฟังถึงอาภรรพ์ในเรื่องนี้ว่า

.....สมัยที่ นายคล้าย จิตพิทักษ์ เป็นผู้ว่าราชการจังหวัดนครศรีธรรมราช เมื่อราว พ.ศ. 2516 ประชาธิปไตย กำลัง萌บานเพราะนักศึกษาประชาชนได้โค่นล้มรัฐบาลเผด็จการทหารลงไปได้ พวกฝ่ายซ้ายพากันฮึกเหิม เดินขบวนกันไม่เว้นแต่ละวัน ขับไล่คนนั้นคนนีวนวายไปหมด บ้านเมืองยุ่งเหยิงเต็มไปด้วยปัญหา นานาประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่จังหวัดนครศรีธรรมราชพวกหัวการเมืองฝ่ายซ้ายก่อกวนหนักหน่วง มาก นายคล้าย เห็นว่าที่นครศรีธรรมราชไม่มีหลักเมือง บ้านเมืองจึงไม่สงบสุขเหมือนเมืองอื่น ด้วยความ ปลารรณชาติจึงคิดสร้างหลักเมืองขึ้นใหม่ ได้สั่งให้กำนันผู้ใหญ่บ้านหาไม้ตะเคียนทองสำหรับทำเสาหลักเมือง

และเชิญท่านขุนไปช่วยทำพิธี ท่านขุนรู้เช่นนั้นจึงห้ามปรามว่า นครศรีธรรมราช เคยเป็นเมืองกษัตริย์เมือง จักรพรรดิปกครองมาก่อน จึงมีพระบรมธาตุเจดีย์เป็นของคู่บ้านคูเมือง ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นแค่เพียง เจ้าเมือง จะคิดสร้างเสาหลักเมืองของกษัตริย์เป็นการไม่สมควร จะเกิดเหตุวิบัติไปกันใหญ่ ขอให้ระงับ ความคิดเสีย และทำพิธีขอขมาลาโทษที่ได้ล่วงเกินต่อบูรพกษัตริย์ทั้งหลาย ท่านขุนจะทำพิธีให้ที่วิหารหลวง วัดพระบรมธาตุ

.....ในขณะที่ท่านขุนกำลังประกอบพิธีกรรมขอขมาลาโทษให้แก่ นายคล้าย จิตพิทักษ์ อยู่ในวิหาร หลวง นายสุรชัย แซ่ด่าน กับพวกฝ่ายซ้ายหัวรุนแรงปลุกระดมมวลชนกล่าวหาว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดรวมพวก ข้าราชการนายทุนขุนศึกศักดินา คอร์รัปชันคดโกงบ้านเมืองยกยอกสิ่งของบริจาคราคาแพงๆ ให้จับตัวไปขึ้นศาล ประชาชนที่สนามหน้าเมือง แล้วพากันจับตัวนายคล้ายถึงในวิหารหลวง จุดกระชากลากถูนำตัวไปให้คณะ ลูกขุนปรึกษาโทษกลางสนามหน้าเมือง ซึ่งในขณะนั้นมีประชาชนไปรวมชุมนุมหลายหมื่นคน ในที่สุดเกิด ความรุนแรงขึ้นจนไม่สามารถควบคุมได้ พวกชุมนุมต่างพากันเดินขบวนไปเผาฉนวนผู้ว่าราชการจังหวัดจนวอด วายไปสิ้น

.....ภายหลังจาก นายคล้าย จิตพิทักษ์ เกษียรอายุราชการได้สมัครเป็นผู้แทนราษฎรจังหวัดพัทลุงได้เป็น สส. เข้าสภา ขณะเดินทางไปราชการสำคัญเครื่องบินตกเสียชีวิต จึงเล่าลือกันว่าเป็นเพราะจะไปทำหลักเมืองจึง เกิดเหตุวิบัติขึ้น บ้านเมืองนี้ต้องรอให้ เทวดาฟ้าดินเขากำหนดจึงจะทำได้ ท่านขุนเชื่อว่าองค์จุฬามณีเทพ มอบหมายให้ผู้เขียนทำแน่นอน เพราะได้เห็นมาจากญาณพิเศษดังกล่าว จึงคิดว่าน่าจะสำเร็จแน่นอน แต่คงต้อง เจออุปสรรคขัดขวางมากมายด้วยแรงอาถรรพณ์ ขออย่าให้ผู้เขียนท้อถอยทอดทิ้งภารกิจของฟ้าดิน อย่างไร เสียท่านขุนจะยังไม่ตาย ถ้าหลักเมืองยังไม่เสร็จ พร้อมทั้งกำชับผู้เขียนว่าจะให้ท่านช่วยทำอะไรก็ให้บอก อย่าได้เกรงใจ ต้องช่วยกันทำหลักเมืองนครศรีธรรมราชให้ได้ อันเป็นความประทับใจที่ท่านขุนซึ่งเป็น นายตำรวจใหญ่มีชื่อเสียงโด่งดัง เป็นปุษยนียบุคคล ไม่เคยมีประวัติต่างพรอ้อมมีแต่จิตวิญญานที่จะเสียสละเพื่อ ชาติ เพื่อแผ่นดินด้วยน้ำใจที่เด็ดเดี่ยวของคณรุ่นพ่อ

.....เมื่อนายตำรวจหลวงแห่งเมืองนครศรีธรรมราช 2 คน จับมือร่วมใจกันตั้งใจจะสร้างหลักเมืองขึ้นใหม่เพื่อ ล้างอาถรรพณ์คำสาป เพื่อแผ่นดินและปวงชน ผู้เขียนจึงได้ปรึกษาหารือกับท่านขุนว่าจะทำอย่างไร เมื่อเรื่อง การสร้างเสาหลักเมือง เป็นเรื่องราวของผู้ว่าราชการจังหวัด จึงขอให้ท่านขุนซึ่งเป็นผู้หลักผู้ใหญ่อยู่ใน บ้านเมืองเป็นที่เคารพนับถือของคนทั้งหลาย ช่วยนำเรียนผู้ว่าราชการจังหวัดถึงเหตุผลและความจำเป็นที่ จะต้องสร้างเสาหลักเมืองขึ้นใหม่ ส่วนขบวนการต่อต้านซึ่งประกอบด้วย นายนิเวศน์ เกตุชาติ ประธานสภา จังหวัดนครศรีธรรมราช นายสมนึก เกตุชาติ นายกเทศมนตรีเทศบาลเมืองนครศรีธรรมราช นายวิโชคติ เกตุ ชาติ สมาชิกสภาจังหวัดนครศรีธรรมราช นายปรีชา เกตุชาติ เจ้าพ่อผู้มีอิทธิพลมีเครือข่ายนักเลงหัวไม้ มือปืนครอบครัวค่อมทั่วจังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นหน้าที่ของผู้เขียนที่จะต่อสู้กับขบวนการนี้

.....ผู้คนส่วนใหญ่ไม่ทราบสาเหตุว่าผู้เขียนมีปัญหาขัดแย้งกับ ตระกูลเกตุชาติ ด้วยสาเหตุใด เพราะไม่เคย รู้จักมีสาเหตุโกรธเคืองกันมาก่อน แต่ทุกคนรู้ว่า 4 พี่น้องตระกูลเกตุชาติ ที่ครองอำนาจอยู่ในจังหวัด นครศรีธรรมราชนั้น แย่งชิงความเป็นใหญ่ทั้งทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม กับนักการเมืองพรรค ประชาธิปัตย์ ซึ่งมุ่งหมายจะยึดเก้าอี้ สส. ในจังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นของตนให้หมด แล้วแผ่ขยายไปทั่ว พื้นที่ภาคใต้ การต่อสู้แย่งชิงพื้นที่ระหว่าง พรรคประชาธิปัตย์ กับ พรรคกิจสังคม พรรคชาติไทย พรรคเล็ก พรรคน้อยอีกหลายพรรค นายสัมพันธ์ ทองสมัคร เป็นผู้นำฝ่ายพรรคประชาธิปัตย์ซึ่งในขณะนั้นร่วมรัฐบาลอยู่กับ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ โดยมี นายวิระ มุสิกพงษ์ เลขาธิการพรรคประชาธิปัตย์ลูกป่าเป็นแกนนำ สำคัญ กลุ่มปีกษ์ไต่บ้านเรา ส่วนพรรคกิจสังคมที่ร่วมรัฐบาลมี พลอากาศเอกสิทธิ เศวตศิลา หัวหน้าพรรค เพื่ออนุรักษ์ของป่า เป็นแกนนำ การต่อสู้จึงดุเดือดรุนแรงและเข้มข้น

.....โดยแท้จริงแล้วผู้เขียนไม่เคยรู้จัก นายสัมพันธ์ ทองสมัคร หรือใครในพรรคประชาธิปัตย์มาก่อนเลย จนกระทั่งเมื่อมีคำสั่งย้ายไปเป็นผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัดนครศรีธรรมราช นายสัมพันธ์ ได้ไปพบกับผู้เขียนและเล่าเบื้องหน้าเบื้องหลังของบ้านเมืองให้ฟัง ส่วนพวกตระกูลเกตุชาติ ซึ่งมีนายปรีชา เป็นโต้โผใหญ่เพราะเป็นเจ้าของบ่อนวีชนบ่อนไก่ชน บ่อนโปปิ่น เจ้ามือหวยเบอร์ สารพัดสิ่งของผิดกฎหมายซึ่งตำรวจต้องพึ่งพาอาศัยเป็นรายได้เสริมนอกเหนือเงินเดือนรัฐบาล จึงรู้จักคุ้นเคยกับฝ่ายตำรวจเป็นพิเศษได้มีเพื่อนฝูงของผู้เขียน เช่น พันตำรวจเอกศักดิ์ระพี ไพเมือง ได้พา นายปรีชา เกตุชาติ ไปพบผู้เขียนพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือบริการในทุกเรื่อง ขาดเงินขาดทองอย่างไรขอให้บอก ผู้เขียนจึงเล่าให้ฟังว่าฝ่ายพรรคประชาธิปัตย์ไปฟ้องนายกเปรมว่า พรรคกิจสังคมตั้งบ่อนการพนันหาเงิน ทำผิดกฎหมายทุกชนิด เพื่อเอาเงินไปซื้อเสียงโค่นล้มฝ่ายประชาธิปัตย์ และเป็นตัวการกระตุ้นให้เกิดปัญหาอาชญากรรมขึ้นในพื้นที่ และจังหวัดใกล้เคียง เรียกร้องให้รัฐบาลดำเนินการปราบปรามเพื่อความเป็นธรรมทางการเมือง เขาจึงส่งผู้เขียนมาทำหน้าที่อันยากเย็นแสนเข็ญ เหมือนดังเรื่องมหากาทรตยุตของอินเดีย ขอให้เห็นอกเห็นใจผู้เขียนที่จะต้องทำหน้าที่เป็นกรรมการ อย่าได้เอาอะไรมาให้เลย ขอแต่เพียงให้ นายปรีชา เกตุชาติ ช่วยไปบอกพี่น้องว่า ถ้าจะต่อสู้แข่งขันกันทางเมืองไม่ว่าในระดับท้องถิ่น หรือระดับชาติ ขอให้ยุติการกระทำที่ผิดกฎหมายทั้งหลายทั้งปวงจะได้หรือไม่ และถ้าจะหาผลประโยชน์จากการกระทำผิดกฎหมาย ก็อย่าไปเล่นการเมือง ผู้เขียนจะหลับหูหลับตาปล่อยให้ทำกันไปไม่ยุ่งเกี่ยว และไม่ต้องแบ่งปันผลประโยชน์อะไรมาให้ แต่การเจรจาไม่เป็นที่ตกลง ผู้เขียนบอกให้ทราบล่วงหน้าว่า จำเป็นจะต้องปราบปรามไปตามหน้าที่เหมือนดังนักกีฬา ขออย่าโกรธกัน

.....ผู้เขียนจึงเรียกประชุมตำรวจทั้งจังหวัด บอกให้ทุกคนทราบถึงนโยบายของกรมตำรวจและรัฐบาล ที่ผู้เขียนได้รับมอบหมายไว้วางใจให้ไปแก้ไขปัญหาอาชญากรรม และการก่อการร้าย ผู้เขียนรู้ดีว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่ตำรวจจะต้องอิงอาศัยแหล่งผิดกฎหมายเพื่อหารายได้เสริม จนกลายเป็นธรรมเนียมประเพณีของสังคมตำรวจ แต่ผู้เขียนไม่เคยประพฤติปฏิบัติมาก่อน ขอยืนยันในความซื่อสัตย์สุจริตและความเป็นนักเลงใหญ่ที่เคยผ่านศึกมาโชกโชกจนเป็นที่รู้จักกันไปแล้ว ขอบอกให้ทุกคนรู้ว่าได้เจรจากับกลุ่มอิทธิพลทั้งหลายแล้ว ขอให้ยุติบทบาทในการกระทำผิดกฎหมายดังกล่าวข้างต้น แต่ไม่เป็นที่ตกลง นับจากนี้เป็นต้นไปเราจะต้องเดินเข้าสู่สมรภูมิแห่งสงคราม จะต้องสู้รบกันโดยไม่รู้ว่าจะสิ้นสุดลงเมื่อไร อาจบาดเจ็บล้มตายกันบ้าง ขอให้ทุกคนเตรียมตัวเตรียมใจรับสถานการณ์ และขอบอกให้ทุกคนเข้าใจในคำพิงเพยโบราณว่า นักเลงเก่าเขาไม่หาญรานนักเลง ดังนั้นใครก็ตามที่เคยรับเงินรับทองมีส่วนได้เสียผลประโยชน์กับขบวนการอิทธิพลอำนาจมืด คงจะร่วมทำงานกันต่อไปไม่ได้ ผู้เขียนไม่ได้โกรธแต่จำเป็นต้องทำ ดังนั้นขอให้ผู้ที่รู้ตัวทำหน้าที่สื่อขยายตัวเองออกไปเสีย จะไปอยู่ที่ไหนก็ได้ ผู้เขียนจะช่วยเหลือแนะนำเรียนท่านอธิบดี ให้เป็นไปตามความต้องการ หลายคนขอย้ายกลับภูมิลำเนาเดิม หลายคนขอย้ายออกนอกพื้นที่ ต่อจากนั้นผู้เขียนได้เขียนบทความชี้แจงถึงปัญหาอาชญากรรมของจังหวัดนครศรีธรรมราช อย่างเป็นทางการและข้อเท็จจริงขอร้องประชาชนให้ร่วมมือกันสร้างความสงบสุขของแผ่นดินตนเองให้กลับคืนมา ใครมีลูกหลานที่ทำผิดก็ขอให้ว่ากล่าวกลับเนื้อกลับตัวกลับใจเสีย มอบตัวต่อผู้คดีจะไม่ถือโทษโกรธเคืองและพร้อมจะให้อภัย แต่ถ้ายังขัดขืนก็จำเป็นจะต้องปราบปรามอย่างเฉียบขาด เพื่อให้บ้านเมืองร่มเย็นเป็นสุขได้ ผู้เขียนจะยอมรับบาปกรรมทั้งหมด ยอมตกนรกอเวจีไม่ขอผิดขอเกิดไม่ว่าชาติไหน ถ้าการทำหน้าที่รักษาบ้านเมืองเป็นผิดเป็นบาปก็ขอรับเวรรับกรรมแต่เพียงผู้เดียว

เรียบเรียงโดย
พลตำรวจโท สรรเพชญ ธรรมาธิกุล
(อดีต)ผู้บัญชาการประจำสำนักงานตำรวจแห่งชาติ